

РЕШЕНИЕ

№ 6661

гр. София, 09.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 07.10.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

**ЧЛЕНОВЕ: Маргарита Немска
Мария Шишкова**

при участието на секретаря Веселина Григорова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **7676** по описа за **2022** година докладвано от съдия Мария Шишкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по депозирана от пълномощника на М. П. Т., ЕГН: [ЕГН] – адв. И. Г., САК касационна жалба против Решение № 2602 от 11.07.2022 г., постановено по НАХД № 2644/2022 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 147-ми състав, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 21-4332-018323 от 07.09.2021 г. издадено от Началник сектор в Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), отдел „Пътна полиция“ (ОПП) при СДВР. С НП, предмет на съдебен контрол, на касатора е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 400 (четиристотин) лева, на основание чл. 638, ал. 3 от Кодекса на застраховането (КЗ).

В депозираната касационна жалба са изложени доводи за неправилно приложение на материалния закон, необоснованост на обжалваното решение и допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които са ограничили съществено правото на защита на касатора както в хода на производството пред административно-наказващият орган, така и в производството пред Районния съд. С тези аргументи е мотивирано искане за отмяна на оспореното Решение, както и за отмяна на наказателното постановление, предмет на съдебен контрол. Претендират се

направените по делото разности.

Касаторът и упълномощеният му представител не участваха в съдебното заседание на касационната инстанция. В депозирана писмена молба, пълномощникът на касатора е потвърдил искането за отмяна на въззивното решение и на наказателното постановление, по подробно изложените аргументи в жалбата.

Ответникът по жалбата не се е възползвал от правото да изложи становище по исканията и аргументите, с които са обосновани в касационната жалба и не се представлява в проведеното открито съдебно заседание от касационната инстанция.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура счита касационната жалба за неоснователна и недоказана, поради което предлага на съда да остави в сила решението на СРС, като обосновано и законосъобразно.

Административен съд София – град, XXIII касационен състав, след като обсъди приложените по делото доказателства, в контекста на становището на страните и релевираните касационни основания, съобразно правомощията си по чл. 218 от АПК, прие за установено от фактическа и правна страна:

Депозираната касационна жалба е процесуално допустима - подадена е в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на оспорване по чл. 208 от АПК съдебен акт.

Разгледана по същество касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА.

За да постанови съдебния си акт Районният съд, анализирайки събраните в хода на съдебното производство доказателства – показанията на актосъставителя и информацията в приобщените по реда на чл. 283 от НПК писмени доказателства, е приел за установено от фактическа страна:

На 19.08.2021 г., около 09:24 часа, касаторът М. П. Т. е управлявала лек автомобил „М. А.“, с рег. [рег.номер на МПС], собственост на „Ем Пи Ей Иновейшънс“ ООД, движейки се по [улица]в [населено място], в участъка между ул. „Д-р А. М.“ и [улица]. Преди кръстовището на [улица]с [улица]служителите на ОПП при СДВР спрели автомобила за проверка. Водачът не представил полица за сключен Договор за застраховка „Гражданска отговорност“ за управлявания автомобил. Липсата на валиден Договор за застраховка „Гражданска отговорност“ била потвърдена и при извършената справка в Информационния масив на МВР. Тези констатации са дали основание на проверяващия екип, в състава, на който бил и свид. Н. С. да започне административно-наказателно производство спрямо касатора със съставяна на Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) Серия GA № 446570/19.08.2021 г.

Актът е съставен в присъствието на санкционираното лице и е връчен незабавно след изготвянето му. На касатора е разяснено правото по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН. Въз основа на съставения АУАН, на 07.09.2021 г. е издадено и процесното НП № 21-4332-018323/07.09.2021 г., с което на водача на превозното средство, управлявал го към момента на извършената проверка – на 19.08.2021 г. - М. П. Т. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 400 (четиристотин) лева, на основание чл.638, ал. 3 от КЗ.

Районният съд е положил дължимите усилия за събиране на необходимите и

относими доказателства за обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства от значение за установяване на елементите от състава на инкриминираното нарушение и неговото авторство. Спазил е процесуалните стандарти за оценка на доказателствените източници по чл. 107, ал. 5 и чл. 114 от НПК, приложими съгласно разпоредбата на чл. 84 от ЗАНН. Описаната фактическа обстановка не се оспорва от страните. Изложените подробни възражения относно законосъобразността на съставения АУАН в касационната жалба преповтарят аргументите, с които е обосновано искането за отмяна на наказателното постановление и пред Районния съд. В този контекст, касационната инстанция счита за законосъобразен и съответен на установените фактически обстоятелства изводът, направен в мотивите на обжалваното решение, че цитираната като нарушена норма на чл. 638, ал. 3 от КСО съдържа конкретно правило за поведение, което не е било изпълнено от касатора.

Спазването на формалните изисквания, визирани в нормите на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН, при съставяне на Акта за установяване на административното нарушение и издаване на наказателното постановление, е гаранция за ефективното упражняване на правото на защита на санкционираното лице и обезпечава надлежния съдебен контрол в административнонаказателното производство при проверка на фактическите обстоятелства, установяващи елементите от състава на конкретното административно нарушение и относимостта на приложената санкционна норма от административнонаказващия орган. Според касационната инстанция, и в хода на съдебното производство не са допуснати нарушения на процесуалните правила, които да са ограничили правото на защита на санкционираното дружество или да са препятствали възможността ефективно да я организира, и в този аспект да са основание за отмяна на обжалваното решение и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на въззивния съд. Спазен е предвиденият в разпоредбата на чл.34 от ЗАНН срок за започване на административно наказателното производство. Не могат да бъдат възприети за основателни възраженията в касационната жалба за допуснати съществени нарушения на изискванията на чл. 42, т. 3, т. 4, т. 6 и т. 7 от ЗАНН при съставяне на АУАН, които препятстват издаването на НП, в контекста на предвидената възможност в разпоредбата на чл. 53, ал. 2 от ЗАНН, на която се е позовал и Районният съд. Липсващите лични данни на посочения свидетел – цитирането на ЕГН, както и фактът, че е посочен само 1 свидетел наред с актосъставителя при констатиране на административното нарушение, са пропуски, които не рефлектират върху релевантните факти за установяване на елементите от състава на административното нарушение. Затова и законодателят е изключил тази информация от съдържанието на АУАН с измененията в ЗАНН обн. в ДВ бр. 109 от 2020 г., в сила от 23.12.2021 г.

Касаторът не оспорва факта, че на 19.08.2021 г. е управлявал процесното МПС - лек автомобил, марка „М. А.“, с рег. [рег.номер на МПС], собственост на „Ем Пи Ей Иновейшънс“ ООД, движейки се по [улица]в [населено място]. Няма спор е относно факта, че към момента на извършване на проверката от служителите на СДВР, водачът е бил сам в автомобила и не е представил полица за сключен действащ договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“. Тези факти, както правилно е приел и съставът на Районния съд са достатъчни и отговарят на изискванията на чл. 42, т. 4 и чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН за описание на нарушението – посочване на конкретната дата и място на извършването му и обстоятелствата, при

които е установено.

Неоснователно е и възражението на касатора за допуснато нарушение на чл. 52, ал. 4 от ЗАНН. Административно наказващият орган има задължение да извърши проверка за законосъобразност и обоснованост на съставения АУАН, но това му задължение е обвързано с изготвяне на посочените актове в разпоредбите на чл. 53, ал. 1 от ЗАНН и чл. 54, изр. 1 от ЗАНН, чийто реквизити също са лимитативно нормативно определени.

Неоснователни са и възраженията за неправилно приложение на материалния закон. Обосновано въззивната инстанция е приела, че в конкретния казус събраните и проверени в хода на проведеното съдебно производство, доказателства и доказателствени средства, дават възможност за категоричен извод, отговарящ на стандарта по чл. 303, ал. 2 от НПК, относно извършеното административно нарушение и неговото авторство.

Разпоредбата на чл. 638, ал. 3 от КЗ предвижда санкция за неособственик на МПС, каквато в конкретния казус е и касаторката М. Т.. Твърдението, че липсват доказателства, установяващи субективната страна на административното нарушение, противоречи на нормативно предвиденото в чл. 100, ал. 1, т. 3 от Закона за движение по пътищата задължение на всеки водач на МПС да носи документ за сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“. В конкретния казус, при извършената проверка от служителите на СДВР категорично е установено, че касаторът е нарушил това си задължение по чл. 100, ал. 1, т. 3 от ЗДвП, но едва след направена проверка и в масивите на МВР и потвърждаването на факта, че към този момент не е имало валидно сключен Договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ за конкретното МПС, е пристъпено към констатиране на административното нарушение с по-висока степен на обществена опасност – това по чл. 638, ал. 3 от КЗ. Предвидената санкция в разпоредбата на чл. 638, ал. 3 от КЗ е определена не само по вид, но и по размер, поради което и според настоящия съдебен състав не е налице нарушение на изискванията на чл. 27, ал. 1 и ал. 2 от ЗАНН при налагането ѝ.

Санкционираното административно нарушение е формално, на просто извършване и осъществяването му не е обвързано от настъпване на вредоносни последици, респективно липсата на такива, не дава основание за приложение на разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН. Факт е, че в деня на констатиране на административното нарушение, вменено във вина на касатора М. Т., непосредствено след проверката от служителите на СДВР, за процесното МПС е сключен валиден Договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“, копие от който е приложен към писмените възражения, депозиращи по реда на чл. 44, ал. 1 от ЗАНН. Този факт обаче е ирелевантен за степента на обществена опасност на инкриминираното деяние, доколкото се касае за предприети действия в изпълнение на задължението на собственика на превозното средство, ползвано от касатора. В този аспект, обосновано и Районният съд е приел, че конкретното административно нарушение не отговаря на критериите в т. 4 на § 1 от Допълнителните разпоредби на ЗАНН.

Изложеното дава основание обжалваното решение като валидно, постановено при спазване на процесуалните правила и правилно прилагане на материалния закон да бъде оставено в сила.

Ето защо и на основание чл. 63в от ЗАНН във вр. чл. 221, ал. 2, предл. 2 АПК, Административен съд София – град, XXIII-ти касационен състав

Р Е Ш Е Н И Е:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 2602 от 11.07.2022 г., постановено по НАХД № 2644/2022 г. по описа на СРС, НО, 147-ми състав, с което е потвърдено Наказателно постановление № 21-4332-018323/07.09.2021 г., издадено от Началник Сектор към Столична дирекция на вътрешните работи, Отдел „Пътна полиция“ при СДВР и наложено с него, на основание чл. 638, ал. 3 от Кодекса на застраховането, административно наказание Глоба в размер на 400 (четиристотин) лева на М. П. Т..
РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.